

Arrest

nr. 250 474 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij reeds op 5 mei 2015 en 3 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland, en op 30 december 2016 in Duitsland.

1.3. Op 5 september 2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties, die daar op 9 september 2019 mee instemden, op grond van artikel 18, 1, d) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 17 september 2019 werd er aan verzoeker een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend. Het beroep dat verzoeker indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest nr. 233 095 van 25 februari 2020.

1.5. Op 10 maart 2020 heeft verzoeker zich gemeld bij de verwerende partij om te melden dat de overdrachtstermijn van 6 maanden, zoals bepaald in artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, was verstreken. Naar aanleiding hiervan werd verzoeker ervan ingelicht dat de overdrachtstermijn was verlengd tot 18 maanden. Verzoeker werd het document ter hand gesteld met als opschrift *“Déclaration relative à l'organisation du voyage – Décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater)”*, dat namens hem werd ingevuld in het opvangcentrum naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en waarop van de drie vermelde mogelijkheden werd aangekruist dat verzoeker niet wenste terug te keren naar de voor het behandelen van zijn asielaanvraag bevoegde lidstaat. Op dit document werd met de hand het volgende geschreven: *“Geen intentie om te vertrekken. Overdrachtstermijn van Dublinakkoord werd verlengd van 6 naar 18 maanden”*. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel gebaseerd op artikelen. 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 29.2 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Volgens artikel 29.2 van de Verordening nr. 604/2013:

“ Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verdoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”

De verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden is gebonden aan de effectieve onderduiking van de betrokkene.

We moeten verwijzen naar de normale betekenis van het begrip “onderduiken”.

Volgens het arrest Jawo:

“ In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken ”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets — in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht —, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken ”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.”

In deze zaak had de heer Jawo het opvangcentrum verlaten zonder zijn adres te melden. Het Hof moest op de vraag beantwoorden of het voldoende was voor de Staat om vast te stellen dat de asielzoeker de hem toegekende woonplaats had verlaten zonder die autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen.

Volgens het Hof hebben de autoriteiten, wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, het recht ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.'

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt geen correcte toepassing van het arrest Jawo. In eerste instantie neemt deze definitie van het begrip onderduiken aan dat de betrokkene geen gekend adres heeft. Dit is in casu niet het geval. Verzoeker heeft altijd zijn woonadres kenbaar gemaakt.

Verzoeker is niet ondergedoken. Daarom heeft de bestreden beslissing geen grond."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3. Artikel 62, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Artikel 29.2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat de termijn om een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van dit verzoek – die in regel zes maanden bedraagt – tot maximaal achttien maanden kan worden verlengd *"indien de betrokkene onderduikt"*.

2.4. Uit de samenlezing van de bestreden beslissing met de andere stukken van het administratief dossier blijkt –en verzoeker heeft dat ook zo begrepen blijkens zijn uiteenzetting- dat ze is genomen op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening. Immers, uit het dossier blijkt dat reeds op 17 oktober 2019 de Belgische autoriteiten een bericht aan de Zwitserse autoriteiten hadden gestuurd, met het verzoek om de overdrachtstermijn in toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening te verlengen tot achttien maanden omdat verzoeker zou ondergedoken zijn.

2.5. Het enige motief in de bestreden beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen is dat verzoeker niet de intentie heeft om te vertrekken. De verwerende partij heeft dat afgeleid uit het gegeven dat op de voormelde verklaring betreffende de organisatie van de reis waarop het vakje werd aangekruist: *"Je ne désire pas me rendre dans l'état responsable du traitement de ma demande d'asile."* (vrij vertaald: ik wens niet terug te keren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van mijn asielaanvraag).

2.6. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de verordening nr. 604/2013 *"[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt"* ; dat deze verordening geen definitie van het begrip "onderduiken" bevat en *"dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)"*.

In datzelfde arrest heeft het Hof van Justitie tevens het volgende gesteld:

"§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de

onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling inbeginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit deze rechtspraak blijkt onder meer dat het verlengen van de termijn voor overdracht van zes naar achttien maanden een uitzondering betreft, en dus restrictief moet worden toegepast. Verder blijkt ook dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

2.7. In de bestreden beslissing wordt niet vastgesteld dat, zelfs niet gerefereerd aan het feit dat verzoeker zijn woonplaats heeft verlaten, zodat het vermoeden waarvan sprake is in bovenvermeld arrest niet speelt.

Er dient dus te worden onderzocht of de verwerende partij kon besluiten dat verzoeker de bedoeling had om zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, op basis van de vaststelling dat op de hiervoor vermelde verklaring namens hem werd aangekruist dat hij zich niet wenst te begeven naar de verantwoordelijke lidstaat, als één van de drie mogelijkheden die konden worden aangekruist (de andere twee mogelijkheden zijn *“Ik wens mij met eigen middelen naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven”* en *“Ik wens contact te nemen met de cel Repatriëringen bij de dienst Vreemdelingenzaken om mijn reis voor te bereiden met de hulp van mijn maatschappelijk assistent”*).

2.8. Verzoeker betoogt dat hij altijd zijn woonplaats heeft kenbaar gemaakt ten aanzien van de verwerende partij. Dit gegeven wordt niet betwist door de verwerende partij die, zoals reeds gesteld geen nota indiende en ter zitting enkel heeft verwezen naar het dossier. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van de woonplaats van verzoeker. Er blijkt ook niet dat verzoeker door zijn handelen buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht of deze materieel onmogelijk maakt, of dat er sprake is van praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat uit het enige motief in de bestreden beslissing, met name “*Geen intentie om te vertrekken*”, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoeker zich doelbewust heeft onttrokken aan de overdracht of de intentie heeft om dat te doen, zodat het duidelijk is dat het vereiste intentioneel element, *in casu*, niet is vervuld.

2.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij correct toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening om de overdrachtstermijn van zes maanden te verlengen tot achttien maanden. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS